

**สรุปผลการเดินทางไปศึกษาดูงานและรับฟังความคิดเห็น
ต่อร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ....
และการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในเขตพื้นที่จังหวัดลพบุรีและลุ่มน้ำป่าสัก**

ของ

คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ....

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ในวันอังคารที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐

ณ จังหวัดลพบุรี

สารบัญ

	หน้า
บทนำ	๑ - ๒
ส่วนที่ ๑	๓ - ๑๑
สรุปข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... จากการรับฟังความคิดเห็นของส่วนราชการที่เกี่ยวข้องในพื้นที่จังหวัดลพบุรี และพื้นที่ลุ่มน้ำป่าสัก ณ ศาลากลางจังหวัดลพบุรี อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี	
ส่วนที่ ๒	๑๒ - ๑๘
สรุปข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... จากการรับฟังความคิดเห็นของภาคประชาชนในพื้นที่อำเภอพัฒนานิคม ณ ที่ทำการผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๗ ตำบลช่องสาริกา อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี	

การปฏิรูประบบบริหารจัดการทรัพยากรน้ำถือเป็นประเด็นสำคัญลำดับต้น ๆ ของประเทศ เพราะน้ำเป็นทรัพยากรพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ทั้งการอุปโภคบริโภค การช่วยรักษาความอุดมสมบูรณ์ของระบบนิเวศ การทำการเกษตรกรรม การอุตสาหกรรม การคมนาคม การผลิตพลังงาน รวมทั้งการท่องเที่ยว ซึ่งการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำนั้น ได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ในหมวด ๑๖ การปฏิรูปประเทศ มาตรา ๒๕๘ ข. ด้านอื่น ๆ (๑) บัญญัติว่า “ให้มีระบบบริหารจัดการทรัพยากรน้ำที่มีประสิทธิภาพ เป็นธรรมและยั่งยืน โดยคำนึงถึงความต้องการใช้น้ำในทุกมิติ รวมทั้งความเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมและสภาพภูมิอากาศประกอบกัน”

ที่ผ่านมาแม้ว่าประเทศไทยได้กำหนดแนวนโยบายและแผนยุทธศาสตร์การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๙ โดยยึดหลักการบริหารจัดการน้ำในระดับลุ่มน้ำอย่างบูรณาการและยั่งยืนบนพื้นฐานของการทำงานร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ แต่พบว่ายุทธศาสตร์การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำยังไม่สามารถที่จะนำไปสู่การดำเนินการได้อย่างเป็นรูปธรรม รวมทั้งยังมีข้อจำกัดต่อการบูรณาการแผนงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานราชการทั้งส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น จึงทำให้การดำเนินการขาดเอกภาพ อีกทั้ง ปัจจุบันมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำจำนวนมาก ซึ่งกฎหมายแต่ละฉบับมีวัตถุประสงค์ในการบังคับใช้และการแก้ไขปัญหาเฉพาะเรื่อง หรือแก้ไขปัญหาเฉพาะพื้นที่ที่แตกต่างกัน อีกทั้งบทบัญญัติของกฎหมายบางส่วนยังมีความซ้ำซ้อน ขัดแย้ง ไม่เชื่อมโยง และไม่ครอบคลุมการปฏิบัติการกิจที่จำเป็นทั้งหมดในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ จึงทำให้การบังคับใช้กฎหมายขาดประสิทธิภาพและไม่สามารถแก้ไขปัญหาด้านทรัพยากรน้ำได้อย่างยั่งยืน

คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อให้การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... ประกอบด้วยข้อมูลที่ครบถ้วน สมบูรณ์ที่สุด และเพื่อให้ร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... เป็นกฎหมายแม่บทในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำของประเทศได้อย่างแท้จริง ประกอบกับ ตามมาตรา ๗๗ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ได้บัญญัติให้ ก่อนการตรากฎหมายทุกฉบับ รัฐพึงจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมายอย่างรอบด้านและเป็นระบบ รวมทั้งเปิดเผย ผลการรับฟังความคิดเห็นและการวิเคราะห์นั้นต่อประชาชน และนำมาประกอบการพิจารณาในกระบวนการตรากฎหมายทุกขั้นตอน ดังนั้น คณะกรรมการวิสามัญจึงได้มีมติเดินทางไปศึกษาดูงานและรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... และการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในเขตพื้นที่จังหวัดลพบุรีและลุ่มน้ำป่าสัก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

๑. เพื่อรับฟังข้อมูล ข้อเท็จจริง สภาพปัญหาเกี่ยวกับการใช้ การพัฒนา การบริหารจัดการ การบำรุงรักษา การฟื้นฟู และการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ รวมทั้งอุปสรรคและข้อขัดข้องในการบังคับใช้กฎหมาย และการประสานงานในพื้นที่จากหน่วยงานภาครัฐ คณะกรรมการลุ่มน้ำ องค์กรผู้ใช้น้ำ และภาคประชาชน

๒. เพื่อรวบรวมข้อมูล ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากการเดินทางไปศึกษาดูงานเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ....

กำหนดการเดินทางไปศึกษาดูงานและรับฟังความคิดเห็น
ต่อร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ....
และการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในเขตพื้นที่จังหวัดลพบุรีและลุ่มน้ำป่าสัก
ของคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ....

สถานิติบัญญัติแห่งชาติ

ในวันอังคารที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐

ณ จังหวัดลพบุรี

เวลา ๐๖.๔๕ นาฬิกา	คณะเดินทางพร้อมเพรียงกัน ณ บริเวณหน้าอาคารรัฐสภา ๒
เวลา ๐๗.๐๐ นาฬิกา	ออกเดินทางจากอาคารรัฐสภา ๒ ไปยังจังหวัดลพบุรี
เวลา ๐๙.๐๐ นาฬิกา	เดินทางถึงศาลากลางจังหวัดลพบุรี
ตั้งแต่เวลา ๐๙.๐๐ - ๑๒.๐๐ นาฬิกา	รับฟังบรรยายสรุปเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ ในเขตพื้นที่จังหวัดลพบุรีและลุ่มน้ำป่าสัก รวมทั้งรับฟัง ความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ณ ห้องประชุมทานตะวัน ชั้น ๕ ศาลากลางจังหวัดลพบุรี อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี
เวลา ๐๙.๐๐ - ๐๙.๑๐ นาฬิกา	นายภานุ แยมศรี ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี กล่าวต้อนรับ
เวลา ๐๙.๑๐ - ๐๙.๒๐ นาฬิกา	พลเอก อภิรัชต์ หมั่นสวัสดิ์ ประธานคณะกรรมการวิสามัญ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... กล่าวแนะนำ คณะกรรมการวิสามัญและวัตถุประสงค์ในการเดินทางไปศึกษาดูงาน
เวลา ๐๙.๒๐ - ๐๙.๔๕ นาฬิกา	นายภานุ แยมศรี ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี บรรยายสรุปเกี่ยวกับ การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในภาพรวมของจังหวัดลพบุรี
เวลา ๐๙.๔๕ - ๑๒.๐๐ นาฬิกา	รับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... และการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในเขตพื้นที่จังหวัดลพบุรีและลุ่ม น้ำป่าสักร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
เวลา ๑๒.๐๐ - ๑๓.๐๐ นาฬิกา	รับประทานอาหารกลางวัน
เวลา ๑๓.๐๐ นาฬิกา	ออกเดินทางจากอำเภอเมืองไปยังอำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี (ระยะทางประมาณ ๔๐ กิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางประมาณ ๔๐ นาที)
ตั้งแต่เวลา ๑๓.๔๐ - ๑๕.๓๐ นาฬิกา	ลงพื้นที่ศึกษาดูงานแหล่งทรัพยากรน้ำในพื้นที่อำเภอพัฒนา นิคม จังหวัดลพบุรี และรับฟังความคิดเห็นจากภาค ประชาชนในพื้นที่
เวลา ๑๕.๓๐ นาฬิกา	ออกเดินทางกลับจากจังหวัดลพบุรีไปยังอาคารรัฐสภา ๒
เวลา ๑๗.๑๕ นาฬิกา	เดินทางถึงอาคารรัฐสภา ๒ โดยสวัสดิภาพ

ส่วนที่ ๑

สรุปข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ....
จากการรับฟังความคิดเห็นของส่วนราชการที่เกี่ยวข้องในพื้นที่จังหวัดลพบุรี และพื้นที่ลุ่มน้ำป่าสัก
ณ ศาลากลางจังหวัดลพบุรี อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี

ร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... มีวัตถุประสงค์ที่จะเป็นกฎหมายแม่บทด้านทรัพยากรน้ำที่จำเป็นต้องเข้ามาแก้ไขปัญหที่เกี่ยวกับทรัพยากรน้ำ เช่น ปัญหาน้ำแล้ง ปัญหา น้ำท่วม ปัญหาคุณภาพน้ำ เป็นต้น ซึ่งปัจจุบันมีหลายหน่วยงานดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของกฎหมายหลายฉบับ จึงทำให้ไม่เกิดความเป็นเอกภาพในการแก้ไขปัญห หากจะให้กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายแม่บทด้านทรัพยากรน้ำอย่างแท้จริง จึงจำเป็นต้องรับฟังความคิดเห็นจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องที่จะได้รับผลกระทบจากการดำเนินการตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ดังนั้น คณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... จึงได้จัดประชุมเพื่อรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ... จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ณ ห้องประชุมทานตะวัน ชั้น ๕ ศาลากลางจังหวัดลพบุรี อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี เพื่อให้ได้รับฟังข้อมูล

ข้อเท็จจริงอย่างครบถ้วน รอบด้าน เพื่อประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... อันจะส่งผลให้ร่างพระราชบัญญัติมีเนื้อหาสาระที่สมบูรณ์ที่สุด โดยสรุปสาระสำคัญในการอภิปราย รวมทั้งข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... ได้ ดังนี้

นายภานุ แยมศรี ผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. ปัญหาการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำเป็นปัญหาที่สะสมมาเป็นระยะเวลานาน จึงมีความจำเป็นต้องบูรณาการหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้งหมด รวมทั้งต้องมีการกำหนดนโยบายในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำให้มีความชัดเจน และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

๒. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นการกำหนดหลักการ และวิธีปฏิบัติในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำแบบใหม่ ซึ่งอาจจะมีความทับซ้อนกับการดำเนินการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ดำเนินการ

อยู่แล้ว จึงเห็นว่าคณะกรรมการวิสามัญควรต้องพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยละเอียด รอบคอบให้การดำเนินการมีความเชื่อมโยงกัน

๓. ร่างมาตรา ๓ เป็นบทบัญญัติกำหนดข้อยกเว้นการบังคับใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กรณีที่มีกฎหมายอื่นดำเนินการเกี่ยวกับการใช้ การพัฒนา การบริหารจัดการ การบำรุงรักษา การฟื้นฟู ทรัพยากรน้ำอยู่แล้ว เห็นว่าบทบัญญัตินี้ดังกล่าวยังไม่มีความชัดเจน และทำให้ไม่สามารถบริหารจัดการ ทรัพยากรน้ำทั้งประเทศ

๔. ตามความหมายของบทนิยาม คำว่า “ทรัพยากรน้ำ” ในร่างมาตรา ๔ เห็นว่ายังมีความหมาย ที่ไม่ชัดเจน และไม่สามารถที่จะสื่อความหมายได้ว่าทรัพยากรน้ำสาธารณะดังกล่าวมีความหมายรวมถึง แหล่งน้ำที่รัฐพัฒนาขึ้นใหม่ แหล่งน้ำที่รัฐพัฒนาไว้แล้ว แหล่งน้ำตามธรรมชาติ แหล่งน้ำใต้ดินที่มีความลึก ๑๕ เมตร ด้วยหรือไม่

๕. ร่างมาตรา ๒๖ กำหนดให้มีคณะกรรมการลุ่มน้ำ เห็นว่าควรมีการกำหนดกลไกในการ ดำเนินการให้มีความเหมาะสม เนื่องจากปัจจุบันการดำเนินการของคณะกรรมการลุ่มน้ำจะมีสำนักงาน ทรัพยากรน้ำภาคทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการลุ่มน้ำ ซึ่งไม่อยู่ภายใต้บังคับบัญชา ของผู้ว่าราชการจังหวัด จึงทำให้การดำเนินการตามแผนการบริหารจัดการลุ่มน้ำไม่มีความเชื่อมโยง กับจังหวัด และไม่สามารถดำเนินการตามแผนงานได้

๖. การกำหนดเขตพื้นที่ลุ่มน้ำในแต่ละลุ่มน้ำ ซึ่งปัจจุบันมีความคาบเกี่ยวเขตการปกครอง ในหลายจังหวัด ซึ่งเห็นว่ากรณีดังกล่าวจะมีข้อจำกัดในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ในแต่ละจังหวัด และอาจทำให้การดำเนินการช่วยเหลือประชาชนในลุ่มน้ำเดียวกันมีความแตกต่างกัน และไม่ทั่วถึง

๗. สำหรับประเด็นการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำ มีข้อห่วงใยถึงวิธีการ และแนวทางในการ ดำเนินการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำดังกล่าว ซึ่งควรกำหนดวิธีการปฏิบัติและกลไกที่ชัดเจน เพื่อไม่ให้เกิด ปัญหาในทางปฏิบัติ เนื่องจากประเด็นดังกล่าวมีผลกระทบต่อประชาชนผู้ใช้น้ำอย่างกว้างขวาง

๘. ตามที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดให้มีองค์กรผู้ใช้น้ำ เห็นว่า เป็นลักษณะการเขียน กฎหมายที่บังคับให้ต้องมีองค์กรดังกล่าว และหากไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องให้มีความชัดเจน อาจจะทำให้การก่อตั้งองค์กรผู้ใช้น้ำดังกล่าวไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น จึงเห็นว่า หากต้องการให้มีการจัดตั้งองค์กรดังกล่าว ควรต้องมีการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมศาสตร์ หรือศึกษา การจัดตั้งกลุ่มหรือองค์กรต่าง ๆ ตามกฎหมายอื่น เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ปฏิบัติขององค์กรผู้ใช้น้ำดังกล่าว

๙. สำหรับบทบัญญัติเกี่ยวกับภาวะน้ำแล้งและภาวะน้ำท่วมตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เห็นว่า บทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรเป็นบทบัญญัติสนับสนุนด้านข้อมูล หรือด้านนโยบาย ให้แก่กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ตามพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. ๒๕๕๐ เนื่องจากกฎหมายดังกล่าวได้กำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับภาวะน้ำแล้งและภาวะน้ำท่วม ที่มีความเชื่อมโยงในการดำเนินการกับหน่วยงานอื่น ๆ อยู่แล้ว

๑๐. ในหมวด ๖ ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดบทลงโทษแก่ผู้ไม่ดำเนินการ ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เห็นว่าหากต้องการให้บทบัญญัติดังกล่าวสามารถบังคับใช้ได้ ควรต้องสร้างกลไกให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติในดำเนินการให้ชัดเจน เช่น กำหนดให้มีเจ้าหน้าที่ จากกรมทรัพยากรน้ำในส่วนภูมิภาค หรืออำเภอ เพื่อดำเนินการในเรื่องดังกล่าว เป็นต้น

นายวีรยุทธ ปุตระเศรษฐี ผู้ว่าราชการจังหวัดอ่างทอง ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญ ได้ดังนี้

๑. ตามหลักการของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ซึ่งต้องการให้เป็นกฎหมายกลางในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำของประเทศนั้น เห็นว่าการกำหนดบทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวอาจจะมีผลกระทบกับกฎหมายอื่น ๆ ที่ดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำจำนวนมาก และอาจเกิดความสับสนของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติในส่วนภูมิภาคและท้องถิ่น

๒. ควรกำหนดขอบเขต ภารกิจ อำนาจหน้าที่ และสถานการณ์ในการดำเนินการตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้มีความชัดเจน เช่น กรณีจังหวัดอ่างทองจะใช้ทรัพยากรน้ำจากระบบชลประทานทั้งหมด แต่ในภาวะน้ำแล้งระบบชลประทานไม่สามารถจัดสรรน้ำให้แก่ประชาชนได้ จึงเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรกำหนดบทบัญญัติในลักษณะการวางแผนเพื่อป้องกันภาวะน้ำแล้งและภาวะน้ำท่วมในแต่ละสถานการณ์ให้มีความชัดเจน และเชื่อมโยงกับบทบัญญัติของกฎหมายอื่นที่ดำเนินการอยู่แล้ว

๓. ควรกำหนดให้บทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้สนับสนุนให้หน่วยงานของรัฐดำเนินการแก้ไขปัญหาในภาวะฉุกเฉินเพื่อบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในระดับพื้นที่ และสนับสนุนการดำเนินการของจังหวัดในการดำเนินการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย รวมทั้งให้มีความเชื่อมโยงกับกฎหมายสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ด้วย

๔. ควรกำหนดกลไกในร่างพระราชบัญญัตินี้ให้มีความเชื่อมโยงกับการดำเนินการของหน่วยงานที่ข้องในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำให้มีความชัดเจน เพื่อให้เกิดการบูรณาการหน่วยงานในพื้นที่ได้ทุกภาคส่วน

๕. ร่างมาตรา ๒๖ ได้กำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการลุ่มน้ำ ซึ่งเห็นว่าควรเพิ่มสัดส่วนผู้แทนจากหน่วยงานของรัฐในส่วนภูมิภาคด้วย เช่น เจ้าหน้าที่ของกรมทรัพยากรน้ำ เจ้าหน้าที่ในสังกัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมส่วนภูมิภาค เป็นต้น เพื่อให้มีการเชื่อมโยงการทำงานกับหน่วยงานต่าง ๆ

๖. ในหมวด ๓ การจัดสรรน้ำ มีข้อห่วงใยเกี่ยวกับประเด็นการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำ ซึ่งเห็นว่า การจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำส่วนมากเป็นการจัดเก็บจากกลุ่มเกษตรกร และส่งผลกระทบต่อประชาชนจำนวนมาก เนื่องจากประชาชนในประเทศส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร ดังนั้น คณะกรรมาธิการวิสามัญควรต้องมีการพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบ

๗. สำหรับประเด็นการกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้ไม่ดำเนินการตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เห็นว่าบทบัญญัตินี้ดังกล่าวส่งผลกระทบต่อผู้ใช้น้ำเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะเกษตรกรซึ่งเป็นผู้ใช้น้ำส่วนใหญ่ของประเทศ จึงเห็นว่าควรยกเว้นการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำแก่กลุ่มเกษตรกรดังกล่าว

๘. เห็นด้วยกับการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำในภาคอุตสาหกรรม เนื่องจากภาคอุตสาหกรรมมีการใช้ทรัพยากรน้ำในปริมาณมาก และเป็นการใช้ทรัพยากรน้ำเพื่อการพาณิชย์โดยตรง แต่ปัจจุบันไม่มีการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำดังกล่าวที่ชัดเจน

นายบัณฑิต เทวิฑวรักษ์ ผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรี ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายที่คณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ (กนช.) ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการบริหารทรัพยากรน้ำแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๐ ต้องการยกระดับองค์กรให้เป็นหน่วยงานในระดับพระราชบัญญัติ และเพื่อให้เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่และอำนาจในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้งประเทศ

๒. เห็นด้วยกับโครงสร้างคณะกรรมการ และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการวิสามัญเสนอขอแก้ไขเพิ่มเติม เนื่องจากการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นจำนวนมาก หากกำหนดให้อำนาจในการดำเนินการอยู่ในหน่วยงานเดียว อาจจะทำให้การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำไม่มีความเชื่อมโยงกับหน่วยงานอื่น ๆ และเห็นว่าการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ควรกำหนดหน้าที่และอำนาจของหน่วยงานผู้ปฏิบัติให้มีความชัดเจน และไม่ซ้ำซ้อนกับการดำเนินการของหน่วยงานอื่น ๆ ที่ดำเนินการอยู่แล้ว ดังนั้น การร่างพระราชบัญญัติต้องรับฟังความคิดเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และประชาชนทุกภาคส่วน

๓. เห็นว่าควรกำหนดอำนาจให้คณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ (กนช.) เป็นผู้กำหนดนโยบายการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำของประเทศ แต่สำหรับการดำเนินการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในเชิงพื้นที่ เห็นว่าไม่ควรกำหนดให้คณะกรรมการลุ่มน้ำมีอำนาจในการดำเนินการดังกล่าว เนื่องจาก

ในระดับพื้นที่มีพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. ๒๕๕๐ บังคับใช้อยู่แล้ว ซึ่งมีกลไกและแผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเฉพาะเรื่อง โดยแผนดังกล่าวจะมีทั้งในระดับจังหวัด อำเภอ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และมีความเชื่อมโยงกับแผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแห่งชาติ รวมทั้งสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การเตรียมความพร้อม

แห่งชาติ ของสำนักงานสภามันคงแห่งชาติด้วย จากกรณีดังกล่าวจะเห็นได้ว่ามีแผนการดำเนินการที่มีเชื่อมโยงกันตั้งแต่ระดับนโยบายจนถึงระดับพื้นที่ ดังนั้น จึงเห็นว่าควรกำหนดกลไกให้อำนาจหน่วยงานปฏิบัติในพื้นที่ในการดำเนินการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ

นายนิมิต วันไชยธนวงศ์ ผู้ว่าราชการจังหวัดชัยนาท ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. ร่างมาตรา ๓๙ เป็นบทบัญญัติในการกำหนดประเภทการใช้ทรัพยากรน้ำ และแบ่งการใช้ทรัพยากรน้ำเป็นสามประเภทนั้น เห็นว่าควรกำหนดลักษณะหรือกิจกรรมการใช้น้ำแต่ละประเภทให้มีความชัดเจน เนื่องจากการแบ่งประเภทการใช้น้ำดังกล่าวมีความเชื่อมโยงกับการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำ ซึ่งจะมีผลกระทบต่อประชาชนอย่างกว้างขวาง ดังนั้น ก่อนการกำหนดประเภทการใช้ทรัพยากรน้ำดังกล่าว ควรทำความเข้าใจกับประชาชนหรือรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนผู้ได้รับผลกระทบก่อน

๒. ตามบทบัญญัติในร่างมาตรา ๗๕ (๓) กำหนดให้ผู้ที่มิที่ดินติดต่อหรือใกล้เคียงกับทรัพยากรน้ำสาธารณะ ต้องจัดให้มีสิ่งปลูกสร้างหรือติดตั้งอุปกรณ์เพื่อตรวจสอบ หรือป้องกันความเสียหายแก่คุณภาพน้ำ ซึ่งจากบทบัญญัตินี้ผู้ที่อยู่อาศัยติดริมแม่น้ำมีแนวทางต้องดำเนินการอย่างไร และอาจส่งผลกระทบต่อหรือสร้างภาระแก่ประชาชนที่ต้องดำเนินการในกรณีดังกล่าวด้วย

๓. สำหรับประเด็นการประกาศภาวะน้ำแล้งและน้ำท่วมตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งปัจจุบันมีพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยเงินอุดหนุนราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๖ ให้ความช่วยเหลืออยู่แล้ว หากกำหนดให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีอำนาจในการออกประกาศดังกล่าว อาจจะทำให้การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่มีความสับสนว่าต้องดำเนินการตามกฎหมายฉบับใด

นายพิบูลย์ หัตถกิจโกศล ผู้ว่าราชการจังหวัดเพชรบูรณ์ ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. เห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้มีวัตถุประสงค์เพื่อบูรณาการหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้งหมดของประเทศ และมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องจำนวนมาก รวมทั้งร่างพระราชบัญญัตินี้มีผลกระทบต่อการทำงานของหน่วยงานอื่น ๆ ทั้งในการดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ดังนั้น ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรกำหนดขอบเขตการดำเนินการของแต่ละหน่วยงานให้มีความชัดเจน และมีความเป็นเอกภาพทั้งในภาวะปกติ ภาวะน้ำแล้ง และภาวะน้ำท่วม หรือควรกำหนดให้บทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นบทบัญญัติในลักษณะการกำหนดนโยบายการบริหารจัดการมวณน้ำทั้งหมด

๒. สำหรับการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในระดับพื้นที่ลุ่มน้ำตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กำหนดให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการลุ่มน้ำ โดยมีสำนักงานทรัพยากรน้ำภาคทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการลุ่มน้ำดังกล่าว เห็นว่าการกำหนดอำนาจดังกล่าวจะทำให้มีปัญหา

และความสับสนของเจ้าหน้าที่ในทางปฏิบัติ ดังนั้น จึงเห็นว่าการดำเนินการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในลุ่มน้ำให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจในการดำเนินการ ซึ่งจะทำให้การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่มีความชัดเจนเช่นเดียวกับกฎหมายอื่นๆ ที่ให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการบริหารจัดการในระดับพื้นที่

๓. สำหรับประเด็นการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำ ซึ่งเห็นว่าประเด็นดังกล่าวอาจก่อให้เกิดความวุ่นวายในสังคม และมีปัญหาอื่น ๆ ตามมาอีกเป็นจำนวนมาก จึงควรต้องมีการพิจารณาโดยละเอียดรอบคอบ

นายสุจินต์ ไชยชุมศักดิ์ ผู้ว่าราชการจังหวัดอยุธยา ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรเป็นกฎหมายเพื่อกำหนดนโยบายในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ หรือการบริหารจัดการมวณน้ำทั้งหมดของประเทศ เช่น การกำหนดอำนาจให้คณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ (กนช.) มีอำนาจในการวางแผนการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในภาวะต่าง ๆ

ทั้งการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และวางแผนเพื่อความพร้อมรองรับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

๒. การจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำ ควรพิจารณาถึงโอกาสและการเข้าถึงทรัพยากรน้ำของประชาชน ก่อนที่จะมีการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำดังกล่าวด้วย เนื่องจากประชาชนในบางพื้นที่มีโอกาสในการเข้าถึง ทรัพยากรน้ำค่อนข้างยากลำบาก และหากมีการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำแก่ประชาชนดังกล่าวอาจเป็นการ สร้างภาระให้แก่ประชาชนเพิ่มมากขึ้น

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรมีบทบัญญัติกำหนดให้ประชาชนทุกภาคส่วนมีส่วนร่วม ในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำสาธารณะ เช่น การกำหนดให้ทุกครัวเรือนมีพื้นที่กักเก็บน้ำผิวดิน กำหนดให้ผู้ประกอบการต้องมีพื้นที่กักเก็บน้ำผิวดิน เป็นต้น ซึ่งการกำหนดให้มีการกักเก็บน้ำดังกล่าว เพื่อให้มีทรัพยากรน้ำใช้ในกรณีฉุกเฉิน

๔. การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ควรพิจารณาให้ครอบคลุมถึงทรัพยากรน้ำที่อยู่ใน ความรับผิดชอบของหน่วยงานอื่น ๆ ด้วย เช่น ทรัพยากรน้ำที่อยู่ในพื้นที่ของกรมอุทยานสัตว์ป่า และพันธุ์พืช กรมป่าไม้ เป็นต้น เพื่อให้มีความครอบคลุม และเชื่อมโยงกับกฎหมายอื่น เนื่องจากปัจจุบันการบริหาร จัดการทรัพยากรน้ำยังมีข้อจำกัดในการดำเนินการของแต่ละหน่วยงานอยู่มาก และแต่ละหน่วยงานไม่มีการบูรณาการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำร่วมกัน

๕. สำหรับประเด็นคณะกรรมการลุ่มน้ำ เห็นว่าการกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน คณะกรรมการลุ่มน้ำ เพื่อให้เกิดอำนาจในการสั่งการให้หน่วยงานในพื้นที่ดำเนินการด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และทำให้มีการเชื่อมโยงในระดับพื้นที่

นายณรงค์ วุ่นซิ้ว รองผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญ ได้ดังนี้

๑. ตามหลักการและเหตุผลของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหา การขาดความเป็นเอกภาพ การขาดการมีส่วนร่วมของประชาชน และเพื่อต้องการให้มีการบูรณาการ ระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้งหมด แต่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ไม่ได้กำหนดบทบัญญัติของกฎหมายให้มีความเชื่อมโยงกับกฎหมายอื่น ๆ ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน แต่กำหนดให้อำนาจในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำอยู่ในกรมทรัพยากรน้ำ ซึ่งเห็นว่าอาจทำให้ ไม่สามารถบูรณาการระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด

๒. เห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการน้ำเสีย ไว้เพียงเล็กน้อย และไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าว ซึ่งเห็นว่าเรื่องน้ำเสียเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ หากไม่กำหนดให้มีหลักเกณฑ์และวิธีการในการบริหารจัดการที่ดี อาจส่งผลกระทบต่อคุณภาพน้ำทั้งหมดได้ จึงควรกำหนดให้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องน้ำเสียในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยแยกเป็นหมวด เช่นเดียวกับภาชนะน้ำแข็งและภาชนะน้ำท่วม เพื่อเป็นแนวทางในการบริหารจัดการเรื่องดังกล่าวให้ชัดเจน

๓. มีข้อสังเกตว่า หากมีการดำเนินการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำตามร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนี้กำหนดไว้ จะทำให้การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และท้องถิ่น โดยเฉพาะการบริหารจัดการในระดับจังหวัดมีประสิทธิภาพอย่างไร

นายประมวล ลากจิตต์ หัวหน้าสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดเลย ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. เห็นว่าเมื่อร่างพระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ อาจส่งผลกระทบต่อประชาชนผู้ใช้น้ำจำนวนมาก โดยเฉพาะประชาชนที่ประกอบอาชีพการเกษตร ปศุสัตว์ ดังนั้น การพิจารณากฎหมายจึงต้องมีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย

๒. สำหรับประเด็นบทลงโทษ และการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เห็นว่าเป็นบทบัญญัติที่มีความสำคัญและส่งผลกระทบต่อประชาชนจำนวนมาก ซึ่งการพิจารณาเรื่องดังกล่าวควรต้องพิจารณาให้ละเอียดรอบคอบ และครอบคลุมในทุกมิติ

นายสมพงษ์ เข้มเหล็ก หัวหน้าสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดชัยภูมิ ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. เห็นว่าสาระสำคัญตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความเกี่ยวข้องกับกฎหมายหลายฉบับ จึงควรต้องมีการพิจารณาอย่างรอบคอบ และเชื่อมโยงกับกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำให้เป็นไปตามหลักการและเหตุผลที่ต้องการให้มีการบูรณาการเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้งหมดของประเทศ

๒. สำหรับประเด็นการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำของประชาชน เห็นว่าประเด็นดังกล่าวควรต้องมีการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนด้วย เพื่อทำความเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำ และเพื่อป้องกันการแตกตื่นของประชาชน รวมทั้งเพื่อป้องกันปัญหาในทางปฏิบัติที่จะเกิดขึ้นในอนาคตด้วย

นายศักดิ์ศิริ อยู่สุข ผู้อำนวยการสำนักงานชลประทานที่ ๑๐ ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. เห็นว่าเมื่อร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลใช้บังคับแล้ว และต่อมารกรมชลประทานประสงค์จะประกาศให้ลำนํ้าสาธารณะเป็นทางนํ้าชลประทานตามพระราชบัญญัติชลประทานหลวง พ.ศ. ๒๔๘๕ มาตรา ๕ และมาตรา ๘ กรมชลประทานจะสามารถดำเนินการได้หรือไม่

๒. การจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำตามที่ร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนดอาจจะมีผลกับการจัดเก็บค่าชลประทานได้

๓. ตามร่างมาตรา ๑๗ (๒) และร่างมาตรา ๓๔ (๗) ได้กำหนดวิธีการเกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินการโครงการต่าง ๆ ของคณะกรรมการลุ่มน้ำ โดยต้องเสนอความเห็นต่อ กนช. และให้อำนาจ กนช. เสนอแนะเกี่ยวกับโครงการดังกล่าวด้วย ซึ่งเห็นว่าบทบัญญัติดังกล่าวจะเป็นผลดีกับโครงการขนาดใหญ่ และมีหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แต่การดำเนินการสำหรับโครงการขนาดเล็กจะเป็นการเพิ่มขึ้นขั้นตอน และใช้ระยะเวลานานในการดำเนินการ

๔. สำหรับมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการประกาศภัยพิบัติในภาวะน้ำแล้ง และภาวะน้ำท่วม ตามร่างมาตรา ๕๕ ร่างมาตรา ๕๘ และร่างมาตรา ๖๑ เห็นว่ากระบวนการดำเนินการตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีความยุ่งยาก ซับซ้อน อาจทำให้เกิดความล่าช้าในการแก้ไขปัญหาภาวะน้ำแล้ง น้ำท่วม ซึ่งเป็นปัญหาเร่งด่วน

๕. เห็นว่าบทบัญญัติในร่างมาตรา ๕๗ กำหนดให้รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งให้บุคคลที่กักเก็บน้ำ ตามความจำเป็น สามารถสั่งให้นำน้ำดังกล่าวมาใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะและมีสิทธิได้รับค่าทดแทนนั้น เห็นว่าบทบัญญัติดังกล่าวย่อมส่งผลกระทบต่อผู้กักเก็บน้ำ จึงเสนอให้มีการกำหนดค่าทดแทนแก่ผู้เก็บกักน้ำ ดังกล่าวให้มีความเหมาะสมและในอัตราที่สูง เนื่องจากเป็นผู้เสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

๖. เห็นว่าบทบัญญัติในร่างมาตรา ๖๓ ถึง ร่างมาตรา ๖๙ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปในที่ดินของบุคคลอื่นเพื่อป้องกันและแก้ไขภาวะน้ำแล้งและน้ำท่วมได้ และหากการดำเนินการดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของที่ดินนั้น เห็นว่าควรกำหนดค่าชดเชยความเสียหายให้แก่เจ้าของที่ดินดังกล่าวในอัตราที่สูงด้วย

นายสมโภช จงจัดกลาง ประมงจังหวัดลพบุรี ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

- ร่างมาตรา ๓๙ เป็นบทบัญญัติกำหนดการแบ่งประเภทการใช้ทรัพยากรน้ำสาธารณะไว้สามประเภท โดยการใช้ทรัพยากรน้ำในประเภทที่สอง และประเภทที่สาม จะมีความเชื่อมโยงกับการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำตามอัตราค่าธรรมเนียมตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งเห็นว่าบทบัญญัติดังกล่าว จะส่งผลกระทบต่อกลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงปลาจำนวนมาก ประกอบกับปัจจุบันกลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงปลา ประสบปัญหาโรคาคาผลผลิตตกต่ำ และปัญหาด้านอื่น ๆ ซึ่งหากมีการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำดังกล่าวจะเป็นการเพิ่มต้นทุนแก่กลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงปลา รวมทั้งอาจมีความขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๗๓ กำหนดให้รัฐมีมาตรการช่วยเหลือเกษตรกรให้มีผลผลิตที่มีปริมาณ และคุณภาพสูง โดยใช้ต้นทุนต่ำและสามารถแข่งขันได้

นายสมภพ โสมาภา คณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ และคณะกรรมการลุ่มน้ำป่าสัก ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. เห็นว่าประเทศไทยควรต้องมีกฎหมายในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ เพื่อให้เกิดการบูรณาการการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำอย่างเป็นระบบ และมีความเป็นเอกภาพ และเพื่อให้ประชาชนทุกคนได้เห็นถึงความสำคัญของทรัพยากรน้ำ

๒. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรกำหนดให้ประชาชนเข้ามาส่วนร่วมในกลไกการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำให้มากที่สุด เพื่อเป็นกลไกและสนับสนุนในการให้ความช่วยเหลือในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในพื้นที่ เช่น กลไกของคณะกรรมการลุ่มน้ำ เป็นต้น

๓. เสนอให้มีการจัดตั้งกระทรวงทรัพยากรน้ำขึ้น เพื่อให้มีความเป็นเอกภาพในการบริการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้งหมด และมีประสิทธิภาพมากขึ้น

๔. เสนอให้มีการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำ เพื่อให้ประชาชนทุกคนเห็นถึงความสำคัญของทรัพยากรน้ำ และควรศึกษาระบบการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำของประเทศที่มีการบริหารจัดการที่ดี

เช่น ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ประเทศออสเตรเลีย เป็นต้น เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกลไกการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำของประเทศไทย

คุณสมนึก เต็งชาตะพันธ์ุ ประธานสภาอุตสาหกรรมจังหวัดลพบุรี ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. ปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายของหน่วยงานใดกำหนดให้ผู้ประกอบการ หรือนิคมอุตสาหกรรมต้องมีพื้นที่ในการกักเก็บน้ำผิวดินในสัดส่วนหนึ่งของพื้นที่ประกอบกิจการ เนื่องจากปัจจุบันผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะทำการสูบน้ำจากแหล่งน้ำโดยตรงเพื่อมาใช้ในกิจการ ซึ่งในกรณีเกิดภาวะน้ำแล้งจะทำให้ผู้ประกอบการแย่งทรัพยากรน้ำกับประชาชน

๒. จึงเห็นว่าควรมีกฎหมายในการกำหนด หรือสร้างหลักเกณฑ์ให้ประชาชนผู้ใช้น้ำทุกภาคส่วน หรือในทุกกิจกรรม เช่น ภาคอุตสาหกรรม เกษตรกรรม ปศุสัตว์ เป็นต้น ต้องมีพื้นที่ผิวดินในการกักเก็บน้ำเพื่อใช้ในกรณีฉุกเฉินสำหรับกิจการของตน และเพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ แต่ทั้งนี้ ก่อนการประกาศใช้กฎหมายดังกล่าวควรต้องทำความเข้าใจกับประชาชน และให้ระยะเวลาในการเตรียมการก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรฐานดังกล่าว

นางผ่องศรี ธาราภูมิ อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดลพบุรี ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. ควรพิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความสอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ หรือไม่ เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้จัดทำขึ้นก่อนที่จะมีการบังคับใช้รัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าว

๒. เจตนารมณ์ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อต้องการให้เป็นกฎหมายแม่บทในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ และการที่จะทำให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นไปตามเจตนารมณ์ดังกล่าวควรต้องกำหนดให้บทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความเชื่อมโยงกับการดำเนินการของกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย แต่ในร่างมาตรา ๓ กำหนดข้อยกเว้นการดำเนินการตามร่างพระราชบัญญัตินี้กรณีมีกฎหมายอื่นดำเนินการอยู่แล้ว จึงเห็นว่าบทบัญญัตินี้ดังกล่าวอาจไม่ครอบคลุมการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้งหมดของประเทศ

๓. ในหมวด ๒ เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิในการใช้ทรัพยากรน้ำเพียงอย่างเดียว และไม่ได้กำหนดบทบัญญัติให้ผู้มีสิทธิใช้น้ำต้องมีหน้าที่ในการบำรุงรักษา และอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำแต่ประการใด จึงเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ควรกำหนดบทบัญญัติให้ผู้มีสิทธิใช้น้ำต้องมีหน้าที่ในการบำรุงรักษา และอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำด้วย และการกำหนดสิทธิในการใช้น้ำให้แก่ประชาชนดังกล่าว ควรต้องกำหนดให้เกิดความเป็นธรรมในทุกภาคส่วน

๔. สำหรับองค์ประกอบของคณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ (กนช.) เห็นว่าควรเพิ่มผู้แทนจากสำนักงานพัฒนาเทคโนโลยีอวกาศและภูมิสารสนเทศ (องค์การมหาชน) เนื่องจากสำนักงานดังกล่าวมีภารกิจในการดำเนินการสำรวจทรัพยากรธรรมชาติด้วยดาวเทียม และทราบความเคลื่อนไหวของทรัพยากรน้ำตลอดเวลา จึงเห็นว่าควรเพิ่มผู้แทนจากหน่วยงานดังกล่าวเป็นคณะกรรมการลุ่มน้ำด้วย

๕. เห็นด้วยกับการกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานคณะกรรมการลุ่มน้ำ เพื่อให้เกิดการสั่งการ และการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในพื้นที่ได้ รวมทั้งมีความเชื่อมโยงกับหน่วยงานในระดับพื้นที่ด้วย

นายสรัชชา สุริยกุล ณ ออยุธยา ผู้อำนวยการพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๓ สาขาเพชรบุรี ผู้แทนกรมอุทยานสัตว์ป่า และพันธุ์พืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. ปัจจุบันประเทศไทยมีพื้นที่แหล่งต้นน้ำลำธารจำนวน ๓๒๐.๘๐ ล้านไร่ และมีพื้นที่ป่าต้นน้ำ จำนวน ๒๘ ล้านไร่ แต่ปัจจุบันไม่มีกฎหมายใดกำหนดให้มีการอนุรักษ์ ป่าต้นน้ำ และปรับปรุงระบบนิเวศป่าต้นน้ำแต่อย่างใด รวมทั้งร่างมาตรา ๗๑ ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้กำหนดถึงเรื่องดังกล่าว จึงเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรกำหนดให้มีการอนุรักษ์ ป่าต้นน้ำ และปรับปรุงระบบนิเวศป่าต้นน้ำด้วย

๒. เห็นด้วยกับบทบัญญัติในร่างมาตรา ๔๗ เนื่องจากแต่ละลุ่มน้ำมีการใช้ทรัพยากรน้ำในแต่ละกิจกรรมที่แตกต่างกัน จึงควรกำหนดหลักเกณฑ์การใช้ทรัพยากรน้ำในแต่ละลุ่มน้ำที่แตกต่างกัน

๓. สำหรับประเด็นการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำ ควรนำเงินที่ได้จากการจัดเก็บอัตราค่าใช้น้ำดังกล่าว จัดตั้งเป็นกองทุนและนำไปพัฒนาระบบการจัดส่งน้ำให้แก่ประชาชน นำไปพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ประชาชน พัฒนาแหล่งน้ำเสื่อมโทรม ซึ่งการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำดังกล่าวจะทำให้มีระบบการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำอย่างยั่งยืน

นางจินดา เตชะศรีนทร์ นักวิทยาศาสตร์เชี่ยวชาญ สำนักเทคโนโลยีน้ำและสิ่งแวดล้อม ในโรงงาน ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม ได้แสดงความคิดเห็นสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. มีข้อห่วงใยเกี่ยวกับขั้นตอนการขออนุญาตใบอนุญาตการใช้ทรัพยากรน้ำตามร่างมาตรา ๔๔ ว่าควรกำหนดหลักเกณฑ์ ขั้นตอน และวิธีการที่ไม่สร้างภาระให้แก่ประชาชน

๒. ร่างมาตรา ๗๕ กำหนดให้รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของ กนช. ออกกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการเพื่อคุ้มครองและอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำสาธารณะ จึงเห็นว่า การออกกฎกระทรวงดังกล่าว อาจจะมีความซ้ำซ้อนกับกฎหมายอื่น ๆ ที่ใช้บังคับในปัจจุบัน ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ดังนั้น การออกกฎกระทรวงดังกล่าวจึงต้องพิจารณาให้ละเอียดรอบ และเป็นไปตามเจตนารมณ์ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

*****

ส่วนที่ ๒

สรุปข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ....
จากการรับฟังความคิดเห็นของภาคประชาชนในพื้นที่อำเภอพัฒนานิคม
ณ ที่ทำการผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๗ ตำบลช่องสาริกา อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี

ตามมาตรา ๗๗ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ได้บัญญัติให้ ก่อนการตรา
กฎหมายทุกฉบับ รัฐพึงจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น
จากกฎหมายอย่างรอบด้านและเป็นระบบ รวมทั้งเปิดเผย ผลการรับฟังความคิดเห็นและการวิเคราะห์
นั้นต่อประชาชน และนำมาประกอบการพิจารณาในกระบวนการตรากฎหมายทุกขั้นตอน
จากบทบัญญัติดังกล่าว คณะกรรมการวิสามัญจึงเล็งเห็นความสำคัญของการรับฟังความคิดเห็น
ของผู้ที่อาจได้รับผลกระทบจากการดำเนินการตามร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. ....
จึงได้ลงพื้นที่เพื่อรับฟังความคิดเห็นจากผู้แทนกลุ่มเกษตรกร กลุ่มประมง กลุ่มปศุสัตว์ ผู้แทน
ภาคอุตสาหกรรม ผู้แทนองค์กรผู้ใช้น้ำ ในพื้นที่ตำบลช่องสาริกา และตำบลชอนน้อย อำเภอพัฒนานิคม
จังหวัดลพบุรี โดยสรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

ว่าที่ร้อยตรี ทรงพล แป้นแก้ว นายอำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี ได้กล่าวต้อนรับและ
สรุปข้อมูลทั่วไปของอำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี ว่า อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี ตั้งอยู่ทางทิศ
ตะวันออกของจังหวัดลพบุรี มีเนื้อที่ประมาณ ๘๔๘ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๕๓๐,๐๐๐ ไร่
มีลักษณะภูมิประเทศเป็นพื้นที่ราบสลับเนินเขาและภูเขา ประกอบกับบริเวณเนินเขามีลักษณะเป็นลูกคลื่น

และมีความลาดเท ในด้านเศรษฐกิจ
ประชาชนในพื้นที่ส่วนใหญ่ทำการเกษตรพืช
ไร่เป็นหลัก รองลงมา คือ การทำนา
และปลูกพืชสวน ซึ่งพื้นที่อำเภอพัฒนานิคม
จังหวัดลพบุรี มีระบบการชลประทาน
โดยมีลำน้ำจำนวน ๙๔ สาย มีระยะทาง
ประมาณ ๙๗ กิโลเมตรและมีพื้นที่ที่ใช้
ในการเกษตรจำนวน ๒๙,๐๐๐ ไร่คิดเป็น
ร้อยละ ๙ ของพื้นที่ทั้งหมด

พืชเศรษฐกิจหลักในพื้นที่ ได้แก่ อ้อย มันสำปะหลัง ข้าวโพด และข้าว ซึ่งพืชดังกล่าวครอบคลุมพื้นที่ทางการเกษตรส่วนใหญ่ของอำเภอ คิดเป็นประมาณร้อยละ ๗๕ ของพื้นที่การเกษตรทั้งหมด และในช่วงปีที่ผ่านมาพืชเศรษฐกิจประเภทมันสำปะหลัง ข้าวโพด และข้าว มีราคาตกต่ำเป็นอย่างมาก ทำให้เกษตรกรส่วนใหญ่ขาดทุนเป็นจำนวนมาก แต่ในขณะเดียวกันพืชประเภทอ้อยเป็นพืชที่มีราคาสูงและไม่เพียงพอสอดคล้องความต้องการของตลาด ส่งผลให้เกษตรกรหันมาทำการเพาะปลูกพืชอ้อยแทน

นอกจากการปลูกพืชไร่ การทำนาข้าว และการทำสวนแล้ว การปศุสัตว์ประเภทการเลี้ยงโคนม การเลี้ยงไก่ การเลี้ยงสุกร และการทำประมง ถือเป็นอาชีพที่สร้างรายได้ให้กับเกษตรกรในพื้นที่ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากมีตลาดรองรับผลผลิตที่แน่นอน อีกทั้งในพื้นที่ได้มีการตั้งสหกรณ์โคนม โรงงานแปรรูปเนื้อสัตว์ ได้แก่ บริษัท เบทาโกร จำกัด (มหาชน) บริษัท บี ฟู้ดส์โปรดักส์อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด และบริษัทในเครือเจริญโภคภัณฑ์ และยังเป็นที่ตั้งของโรงงานผลิตอาหารสัตว์อีกด้วย ถือได้ว่าเป็นจุดแข็งอีกประการหนึ่งของเกษตรกรในพื้นที่

นอกจากนี้ **ว่าที่ร้อยตรี ทรงพล แป้นแก้ว นายอำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี** ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า จากการสำรวจข้อมูลการใช้พื้นที่ของประชาชนเพื่อทำการเกษตรพบว่ามีการใช้พื้นที่เพื่อทำการเกษตรโดยสามารถจำแนกรายละเอียดได้ ดังนี้

๑. พื้นที่ที่ใช้ปลูกอ้อย จำนวน ๔,๖๐๐ ไร่
๒. พื้นที่ฟาร์มไก่เนื้อ จำนวน ๑๗ แห่ง
๓. พื้นที่ฟาร์มเลี้ยงสุกร จำนวน ๗ แห่ง
๔. พื้นที่ที่ใช้ปลูกข้าว จำนวน ๕๐๐ ไร่
๕. ฟาร์มโคนม จำนวน ๕๐ แห่ง
๖. บ่อเลี้ยงปลา จำนวน ๑๑ บ่อ
๗. พื้นที่ที่ใช้ปลูกพืชผัก จำนวน ๓๐ ไร่
๘. พื้นที่ที่ใช้ปลูกมันสำปะหลัง จำนวน ๓๖ ไร่
๙. พื้นที่ที่ใช้ปลูกข้าวโพด จำนวน ๔,๖๐๐ ไร่
๑๐. พื้นที่ที่ใช้ปลูกไม้ผล จำนวน ๓๕ ไร่

สำหรับข้อมูลบริหารจัดการน้ำในพื้นที่อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี พบว่าอำเภอพัฒนานิคมเป็นพื้นที่ในเขตลุ่มน้ำป่าสัก มีลำน้ำที่สำคัญ คือ คลองโสมมะเตือ คลองห้วยยาง คลองห้วยสำราญ และคลองห้วยส้ม ซึ่งเป็นเส้นทางน้ำที่ไหลมายังลุ่มน้ำป่าสัก โดยประชาชนในพื้นที่ใช้ประโยชน์จากแหล่งน้ำสาธารณะ ที่เรียกว่า “ฝายน้ำล้น” เพื่อทำการเกษตร ปลูกพืชไร่ ทำการปศุสัตว์ และการประมง นอกจากนี้ ในพื้นที่ได้มีการขุดเจาะบ่อน้ำบาดาล ซึ่งปัจจุบันมีจำนวน ๙๒๐ บ่อ เพื่อทำการเกษตรของประชาชน แต่ในพื้นที่อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี ยังคงมีปัญหาที่เกี่ยวกับการใช้น้ำของประชาชนในพื้นที่ ดังนี้

๑. ปัญหาแหล่งทรัพยากรน้ำสาธารณะมีไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้น้ำของประชาชนในพื้นที่

๒. ปัญหาต้นทุนในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ เช่น การจัดซื้อเครื่องสูบน้ำ เป็นต้น แต่หากในช่วงใดที่ฝายชะลอน้ำมีน้ำล้นเกิดขึ้น ประชาชนก็จะนำน้ำไปใช้ก็จะทำให้ลดต้นทุนที่เกิดขึ้นได้

๓. ปัญหาจากการใช้น้ำจากแหล่งน้ำใต้ดินที่มีต้นทุนสูงในการขุดเจาะที่มีความลึกประมาณ ๑๐๐ - ๒๐๐ เมตรลงไปจากพื้นผิวดิน และคุณภาพน้ำจากบ่อน้ำบาดาลที่มีหินปูนเยอะ เนื่องมาจากโรงงานอุตสาหกรรมการเลี้ยงฟาร์มสุกรและการเลี้ยงฟาร์มไก่

๔. ปัญหาความเหลื่อมล้ำในการใช้และการเข้าถึงทรัพยากรน้ำสาธารณะในพื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และท้ายน้ำ ยังไม่มีการบริหารจัดการให้เกิดความเท่าเทียมและเป็นธรรม ประกอบกับในช่วงที่ใกล้จะถึงฤดูแล้ง ประชาชนบางกลุ่มยังไม่ให้ความสำคัญในการรักษาระบบนิเวศ แต่จะให้ความสำคัญในการใช้น้ำเพื่อการประกอบอาชีพก่อนเป็นลำดับแรก ดังนั้น หากให้ความสำคัญกับการใช้ทรัพยากรน้ำเพื่อรักษาระบบนิเวศก็จะทำให้ลดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงทรัพยากรน้ำสาธารณะได้

ทั้งนี้ จากการที่คณะกรรมการวิสามัญได้เดินทางมารับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... จะทำให้เกิดประโยชน์ต่อพื้นที่ ดังนี้

๑. ประชาชนได้รับทราบแนวทางในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ

๒. ประชาชนได้มีโอกาสเสนอความเห็นและมีส่วนร่วมในการเสนอแนะแนวทางเกี่ยวกับการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ

๓. ประชาชนได้รับทราบข้อมูลแนวทางการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำอันจะเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรม

พลเอก อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ อดีตนายกรัฐมนตรี ประธานคณะกรรมการวิสามัญ ได้กล่าวถึงความเป็นมาของร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... สรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

ร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... เป็นร่างพระราชบัญญัติที่จัดทำขึ้นโดยกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จากนั้นได้เสนอไปยังคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา และเมื่อคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบแล้ว จึงนำเสนอไปยังรัฐสภาเพื่อรับหลักการ และตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นมาคณะหนึ่ง เพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... ซึ่งในการพิจารณาเนื้อหาสาระของร่างพระราชบัญญัตินี้ พบว่า ในระดับประเทศจะมีคณะกรรมการ

ทรัพยากรน้ำแห่งชาติ (กนช.) เป็นผู้กำหนดนโยบาย มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ และพื้นที่ในระดับจังหวัดจะมีคณะกรรมการลุ่มน้ำโดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน ซึ่งปัจจุบันมีจำนวน ๒๕ ลุ่มน้ำ โดยลุ่มน้ำป่าสักเป็นลุ่มน้ำหนึ่งในจำนวน ๒๕ ลุ่มน้ำ และในเขตพื้นที่ลุ่มน้ำป่าสักจะประกอบด้วย ๑๐ จังหวัด ได้แก่จังหวัดลพบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ จังหวัดสระบุรี จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดเลย จังหวัดชัยภูมิ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดอ่างทอง และจังหวัดชัยนาท

ประกอบกับข้อมูลสภาพปัญหาซึ่งนายอำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี ได้รายงานให้คณะกรรมการวิชาการวิสามัญรับทราบซึ่งมีประเด็นเกี่ยวกับ

๑. แหล่งทรัพยากรน้ำสาธารณะที่มีไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้น้ำของประชาชนในพื้นที่ตนเห็นว่าเป็นปัญหาหนึ่งที่ร่างพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดหน่วยงานผู้รับผิดชอบและแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวไว้แล้ว เช่น การผันน้ำจากลุ่มน้ำอื่นมาใช้ในช่วงที่ขาดแคลนน้ำ เป็นต้น

๒. การขุดเจาะน้ำบาดาลที่มีความลึกประมาณ ๑๐๐ - ๒๐๐ เมตรลงไปจากพื้นผิวดินจะไม่อยู่ในการบังคับใช้ของร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... เนื่องจากร่างพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดให้การขุดเจาะน้ำบาดาลจะต้องมีความลึกเพียง ๑๕ เมตรเท่านั้น ดังนั้น การขุดเจาะน้ำบาดาลที่มีความลึกประมาณ ๑๐๐ - ๒๐๐ เมตรดังกล่าว จะอยู่ในการบังคับใช้ของพระราชบัญญัติน้ำบาดาล พ.ศ. ๒๕๒๐

๓. ปัญหาความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงทรัพยากรน้ำสาธารณะ

อย่างก็ตาม คณะกรรมการวิชาการวิสามัญข้อห่วงใยเกี่ยวกับการใช้น้ำรวมถึงมีประเด็นสอบถามประชาชนในพื้นที่ว่า ปัจจุบันได้มีการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำสาธารณะในพื้นที่ต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำอย่างไร และมีการจัดเก็บค่าบริการจัดการทรัพยากรน้ำอย่างไร เช่น การสูบน้ำที่มีการใช้ไฟฟ้าและใช้น้ำมันเชื้อเพลิงสำหรับเครื่องสูบน้ำก็จะต้องมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้น และในพื้นที่ได้มีการจัดเก็บค่าบริการจัดการอย่างไร เป็นต้น

นายก้าพล เทพกฤษ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลชอนน้อย ได้ตอบข้อซักถามว่า ปัจจุบันพื้นที่ตำบลชอนน้อยยังไม่มีองค์กรในการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำในพื้นที่ แต่สำหรับทรัพยากรน้ำที่นำมาใช้ในการเกษตรจะใช้น้ำฝนเป็นหลัก ส่วนแหล่งทรัพยากรน้ำสาธารณะและแหล่งน้ำใต้ดิน (น้ำบาดาล) ประชาชนในพื้นที่จะนำทรัพยากรน้ำมาใช้ในการประกอบอาชีพในช่วงหลังฤดูฝนไปแล้ว และไม่มีปัญหาในการแย่งกันเพื่อใช้ทรัพยากรน้ำสาธารณะ เนื่องจากตำบลชอนน้อยจะใช้วิธีการหารื้อแนวทางและทำความเข้าใจร่วมกันทั้งตำบลในการเข้าถึงทรัพยากรน้ำสาธารณะ อีกทั้งใช้วิธีการสลับเปลี่ยนหมุนเวียนการใช้ทรัพยากรน้ำ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในการใช้น้ำกับทุกฝ่าย สำหรับการใช้น้ำเพื่อการเกษตรในช่วงฤดูแล้งจะใช้วิธีการติดตั้งเครื่องสูบน้ำบริเวณคลองห้วยสำราญเพื่อนำน้ำมาใช้ในพื้นที่โดยในปัจจุบันองค์การบริหารส่วนตำบลชอนน้อยได้ดำเนินการทำฝายกันน้ำเพื่อเป็นการช่วยเหลือประชาชนในพื้นที่

สำหรับการจัดเก็บค่าบริการจัดการทรัพยากรน้ำ นั้น ปัจจุบันยังไม่มีการจัดเก็บค่าใช้จ่าย แต่หากในกรณีที่จะต้องใช้เครื่องสูบน้ำซึ่งมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้น ก็จ่ายใช้เงินส่วนตัวจ่ายกันเอง

นายหาญณรงค์ เยาวเลิศ กรรมการวิสามัญ ได้สอบถามประชาชนในพื้นที่ว่า เนื่องจากพื้นที่อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี เป็นพื้นที่ที่อยู่ท้ายเขื่อนป่าสักชลสิทธิ์ ซึ่งไม่สามารถเข้าถึงทรัพยากรน้ำที่ไหลมาจากเขื่อนได้ หากพิจารณาตามร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... จะถือว่าเป็นแหล่งทรัพยากรน้ำสาธารณะประเภทหนึ่ง ดังนั้น จึงสอบถามว่า ในการทำการประมงเลี้ยงปลา การทำฟาร์มเลี้ยงไก่ หรือการเพาะปลูกพืชอ้อย มีการใช้ทรัพยากรน้ำต่อหนึ่งรายในปริมาณเท่าใด

ผู้แทนกลุ่มผู้เลี้ยงปลาในอำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี ได้ตอบข้อซักถามว่า อำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี จะมีการเพาะเลี้ยงปลาดุกเป็นหลัก โดยมีบ่อเลี้ยงปลาขนาดเล็กจำนวน ๑๑๐ บ่อ และมีบ่อเลี้ยงปลาขนาดใหญ่จำนวนหนึ่งซึ่งมีขนาด ๑ ไร่ และในบ่อเลี้ยงปลาขนาด ๑ ไร่ จะมีจำนวนปลาประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ ตัวต่อบ่อ และมีการขุดบ่อความลึกประมาณ ๒ เมตร มีการใช้น้ำในปริมาณหนึ่ง โดยการใช้น้ำสำหรับเลี้ยงปลาจะใช้เป็นช่วงระยะเวลา ๕ เดือนต่อครั้ง ซึ่งใน ๑ ปี จะใช้น้ำสำหรับเลี้ยงปลาจำนวน ๒ ครั้ง นอกจากนี้ การปลูกอ้อยจะมีการปลูกอ้อยในปริมาณ ๒๐ ไร่ต่อราย และการทำฟาร์มเลี้ยงหมูและเลี้ยงไก่ จะใช้ทรัพยากรน้ำบาดาลเป็นหลัก แต่ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ สามารถเลี้ยงปลาได้ครั้งเดียวต่อปี

นายระพีพัฒน์ สุวรรณภูมิ ผู้แทนบริษัท เบทาโกร จำกัด (มหาชน) ได้กล่าวว่า ฟาร์มเลี้ยงไก่เนื้อจะมีทั้งของผู้ประกอบการที่ไม่ใช่บริษัทด้วย ซึ่งปัจจุบันมีจำนวน ๑๘ ฟาร์ม และมีการเลี้ยงต่อฟาร์มจำนวนขั้นต่ำ ๖๐,๐๐๐ ตัวขึ้นไป โดยใช้ทรัพยากรน้ำบาดาลเป็นหลักในการเลี้ยงไก่เนื้อ และเสียค่าใช้จ่ายน้ำบาดาล โดยการจ่ายค่าน้ำบาดาลจะเป็นในลักษณะการแจ้งมิเตอร์การใช้น้ำให้กับเจ้าหน้าที่ของกรมทรัพยากรน้ำบาดาล เพื่อดำเนินการจัดเก็บค่าน้ำบาดาลตามมิเตอร์ที่ผู้ประกอบการได้แจ้งไว้

พลเอก อภิสิทธิ์ หมีนสวัสดิ์ ประธานคณะกรรมการวิสามัญ ได้กล่าวว่า ในร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... ได้มีการกำหนดการแบ่งประเภทการใช้ทรัพยากรน้ำไว้อย่างชัดเจน ซึ่งในกรณีการใช้น้ำในภาคอุตสาหกรรมหรือโรงงานต่าง ๆ ฟาร์มเลี้ยงสัตว์ การท่องเที่ยว จะถูกจัดให้อยู่ในประเภทที่ต้องจ่ายค่าน้ำ ส่วนการใช้น้ำในภาคการเกษตรเพื่อการดำรงชีพ จะถูกจัดให้อยู่ในประเภทที่ไม่ต้องจ่ายค่าน้ำ ซึ่งจะเป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๗๓ ที่บัญญัติไว้ว่า “รัฐพึงจัดให้มีมาตรการหรือกลไกที่ช่วยให้เกษตรกรประกอบเกษตรกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้ผลผลิตที่มีปริมาณและคุณภาพสูง มีความปลอดภัย โดยใช้ต้นทุนต่ำ และสามารถแข่งขันในตลาดได้ และพึงช่วยเหลือเกษตรกรผู้ยากไร้ให้มีที่ทำกินโดยการปฏิรูปที่ดินหรือวิธีอื่นใด” ดังนั้น หากให้มีการจัดเก็บค่าน้ำในภาคการเกษตรเพื่อการยังชีพดังกล่าว ก็จะทำให้ขัดต่อรัฐธรรมนูญฯ ได้

นายสุรจิต ชिरเวทย์ กรรมการวิสามัญ ได้สอบถามประชาชนในพื้นที่ว่า กรณีการทำไร้อ้อย ในพื้นที่ ๒๐ ไร่ จะมีการใช้น้ำในปริมาณเท่าใดต่อฤดูการผลิต ๑ ครั้ง และการปลูกพืชชนิดอื่น ๆ จะต้องใช้น้ำในปริมาณเท่าใดจึงจะสามารถประกอบอาชีพได้ เนื่องจากพื้นที่ตำบลชอนน้อยและตำบลช่องสาริกา ถือเป็นพื้นที่นอกเขตชลประทาน โดยคณะกรรมการวิสามัญจะได้พิจารณาหาแนวทางในการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเพาะปลูกพืชแต่ละชนิดกับสัดส่วนการใช้น้ำ เพื่อให้เกิดความสมดุลและเพียงพอต่อภาคการเกษตร

นายวิชัย เปาวิมาน นายกสมาคมชาวไร้อ้อยจังหวัดลพบุรี ได้ตอบข้อซักถามว่า การปลูกพืชไร้อ้อย ในช่วงแรกมีการใช้ทรัพยากรน้ำบาดาลในปริมาณ ๒๐ คิวต่อ ๑ ไร่ และต่อมาได้มีการใช้เครื่องสูบน้ำซึ่งจะใช้น้ำในปริมาณ ๓๐๐ คิวต่อ ๑ ไร่ อย่างไรก็ตาม ตนขอฝากประเด็นไปยังคณะกรรมการวิสามัญว่า ในการประกอบอาชีพภาคอุตสาหกรรม จะเห็นได้ว่า สามารถพึ่งพาตนเองได้ แต่ในการประกอบอาชีพภาคการเกษตร พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่มักจะกู้เงินเพื่อมาลงทุนในการทำ การเกษตร ซึ่งจะเป็นค่าใช้จ่ายที่เป็นต้นทุนและสร้างภาระให้กับเกษตรกรพอสมควร ดังนั้น ร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... จึงควรแยกประเภทการจัดเก็บค่าใช้น้ำระหว่าง ภาคอุตสาหกรรมและภาคการเกษตรให้มีความชัดเจน ประกอบกับหากมีการจัดเก็บค่าใช้น้ำจากภาคการเกษตรก็จะทำให้เกษตรกรมีค่าใช้จ่ายที่เป็นต้นทุนสูงขึ้นและเป็นการสร้างภาระให้กับประชาชนภาคการเกษตรได้

พลเอก อภิสิทธิ์ หมีนสวัสดิ์ ประธานคณะกรรมการวิสามัญ ได้กล่าวต่อประชาชนในพื้นที่ว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๗๗ วรรคสอง กำหนดให้การออกกฎหมายรัฐจะต้องจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนก่อนซึ่งขั้นตอนดังกล่าวรัฐบาลมิได้ละเลยในการดำเนินการแต่อย่างใด รัฐบาลโดยกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในฐานะผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... ได้พิจารณาในเนื้อหาของสาระของร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวโดยได้ผ่านกระบวนการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนแล้ว ขั้นตอนต่อไปจึงเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการวิสามัญที่จะพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

จากนั้น **นายพรศักดิ์ เจียรณัย เลขาธิการคณะกรรมการวิสามัญ** ได้ตั้งประเด็นสอบถามไปยังนายกเทศมนตรีตำบลช่องสาริกา ดังนี้

ถาม : ในพื้นที่ตำบลช่องสาริกา มีแหล่งน้ำสาธารณะที่ขึ้นทะเบียนกับองค์การบริหารส่วนตำบลหรือไม่ และมีการใช้ทรัพยากรน้ำสาธารณะอย่างไร

ตอบ : แหล่งน้ำสาธารณะในพื้นที่ตำบลช่องสาริกา จะไม่มีการขึ้นทะเบียนแต่อย่างใด เนื่องจากเป็นแหล่งน้ำสาธารณะของกรมชลประทาน ซึ่งในการใช้น้ำส่วนใหญ่ของประชาชนในพื้นที่จะใช้น้ำเพื่อการ

ประกอบอาชีพและการอุปโภคบริโภคจากบ่อน้ำบาดาลเป็นหลัก ไม่มีการใช้น้ำประปาจากการประปาส่วนภูมิภาค ทั้งนี้ บ่อน้ำบาดาลดังกล่าวได้มีการขุดเจาะจากพื้นผิวดินลึกประมาณ ๑๐๐ เมตรขึ้นไป และมีจำนวน ๙๐ บ่อ

ถาม : มีบ่อน้ำตื้นหรือไม่ และมีจำนวนเท่าใด

ตอบ : บ่อน้ำตื้นมีจำนวนไม่มาก

ถาม : มีแหล่งน้ำสาธารณะประเภทห้วย หนอง คลอง บึง หรือไม่

ตอบ : ในพื้นที่จะมีแหล่งน้ำสาธารณะประเภทคลอง เรียกว่า “คลองน้ำทรัพย์” และประเภทหนอง เรียกว่า “หนองโพ” โดยหนองโพเป็นหนองน้ำขนาดใหญ่ในพื้นที่ขนาด ๓ ไร่

ถาม : ในการพัฒนาพื้นที่ด้านต่าง ๆ ได้รับงบประมาณในการดำเนินการอย่างไร และได้รับงบประมาณจากราชการส่วนกลาง เช่น กรมทรัพยากรน้ำ เป็นต้น ด้วยหรือไม่

ตอบ : ได้รับงบประมาณจากองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นหลัก และได้รับเงินสนับสนุนจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดบ้างเป็นบางครั้ง แต่ไม่ได้รับเงินงบประมาณจากกรมทรัพยากรน้ำแต่อย่างใด ทั้งนี้ ในปีงบประมาณ ๒๕๖๐ ได้รับเงินงบประมาณจำนวน ๖๐ ล้านบาท แบ่งเป็นงบลงทุนจำนวน ๓๐ ล้านบาท งบพัฒนาแหล่งน้ำจำนวน ๑๐ ล้านบาท และงบอื่น ๆ จำนวน ๒๐ ล้านบาท

ถาม : ท่านทราบหรือไม่ว่าในพื้นที่ตำบลสาริกา ตั้งอยู่ในลุ่มน้ำใด

ตอบ : พื้นที่ตำบลสาริกา ตั้งอยู่ในลุ่มน้ำป่าสัก

ถาม : ในกรณีการเกิดภาวะน้ำแล้งและภาวะน้ำท่วม นายองค์การบริหารส่วนตำบลช่องสาริกา มีการจัดทำแผนงานในการพัฒนาพื้นที่หรือไม่ อย่างไร

ตอบ : ในพื้นที่ที่ไม่มีน้ำท่วมขัง แต่จะมีน้ำหลากจากภูเขาลงมา และมีการจัดทำแผนในการพัฒนาพื้นที่ด้วย นอกจากนี้ ตนดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีช่องสาริกามาแล้ว ๖ ปี และในช่วงระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ส่วนใหญ่จะใช้เงินของตนเองในการพัฒนาพื้นที่ด้านต่าง ๆ

ว่าที่ร้อยตรี ทรงพล แป้นแก้ว นายอำเภอพัฒนานิคม จังหวัดลพบุรี ได้กล่าวว่า งบประมาณในการลงทุนดังกล่าว จะเป็นงบประมาณที่นำมาใช้ดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหาสาธารณสุข เช่น ภัยแล้ง เป็นต้น ดังนั้น องค์การบริหารส่วนตำบลจึงแก้ไขปัญหาโดยการให้ขุดเจาะบ่อน้ำบาดาล โดยบ่อน้ำบาดาลในพื้นที่การเกษตร ประชาชนจะเป็นผู้ลงทุนและขุดเจาะเอง

พลเอก อภินิษฐ์ หมิ่นสวัสดิ์ ประธานคณะกรรมการวิสามัญ ได้สอบถามว่า การที่ประชาชนในพื้นที่เป็นผู้ลงทุนและขุดเจาะบ่อน้ำบาดาลเองนั้น จะต้องมีการขออนุญาตจากหน่วยงานราชการ และจะต้องมีการจัดเก็บค่าน้ำเกิดขึ้นใช้หรือไม่

นายพศวัตร์ รักดี นายองค์การบริหารส่วนตำบลช่องสาริกา ได้ตอบข้อซักถามว่า การขุดเจาะบ่อน้ำบาดาลดังกล่าว จะเป็นการขุดเจาะเพื่อนำน้ำมาใช้ในการอุปโภคบริโภคของประชาชน และในช่วงฤดูฝนในพื้นที่จะใช้น้ำฝนเป็นหลัก เมื่อผ่านฤดูฝนไปแล้วจะได้รับน้ำจากการบำบัดน้ำของ บริษัท เบทาโกร จำกัด (มหาชน) ซึ่งบริษัทฯ ได้เสียค่าใช้น้ำไว้อยู่แล้ว

นายพรศักดิ์ เจียรณัย เลขานุการคณะกรรมการวิสามัญ ได้สอบถามเพิ่มเติมว่า ที่ผ่านมา องค์การบริหารส่วนตำบลจะต้องจัดทำแผนงานในการพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อเสนอไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดหรือไม่

นายพศวัตร์ รักดี นายกองค์การบริหารส่วนตำบลช่องสาริกา ได้ตอบข้อซักถามว่าการจัดทำแผนงานดังกล่าว จะจัดทำแผนในระดับอำเภอพัฒนานิคมเสนอไปยังผู้ว่าราชการจังหวัด โดยเป็นแผนงานที่มีงบประมาณจำนวน ๒,๐๐๐ ล้านบาท โดยมีระยะเวลาในการดำเนินการตามแผน ๕ ปี

นายพรศักดิ์ เจียรณัย เลขานุการคณะกรรมการวิสามัญ ได้กล่าวว่า ร่างพระราชบัญญัติ ทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... จะเป็นร่างพระราชบัญญัติที่แก้ไขปัญหาในเรื่องของงบประมาณในการพัฒนาแหล่งน้ำด้วย โดยการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำจะเป็นการบริหารจัดการแบบเบ็ดเสร็จในองค์กรเดียว ทั้งนี้ คณะกรรมการวิสามัญจะพิจารณาประเด็นการจัดการค่าใช้น้ำด้วยความละเอียดรอบคอบ และไม่ให้เกิดผลกระทบต่อประชาชน

พลเอก อภินิษฐ์ หมั่นสวัสดิ์ ประธานคณะกรรมการวิสามัญ ได้กล่าวว่า โครงสร้างของคณะกรรมการทรัพยากรน้ำแห่งชาติ (กนช.) โดยมีคณะกรรมการลุ่มน้ำเป็นผู้ขับเคลื่อนนโยบายของ กนช. นั้น ในการดำเนินงาน คณะกรรมการลุ่มน้ำจะต้องจัดทำแผนงานและโครงการในการแก้ไขปัญหาภาวะน้ำท่วม ภาวะน้ำแล้ง และคุณภาพน้ำ เสนอไปยัง กนช. เพื่อพิจารณาและให้ความเห็นชอบ พร้อมทั้งจัดสรรงบประมาณมาดำเนินการตามแผนงานและโครงการที่เสนอ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวจะเป็นกลไกหนึ่งในการแก้ไขปัญหาแหล่งทรัพยากรน้ำสาธารณะในพื้นที่ได้

นายสมบัติ ท้าวสาบุตร ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ตำบลช่องสาริกา ได้กล่าวว่า ร่างพระราชบัญญัติ ทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... เมื่อมีผลบังคับใช้แล้ว จะต้องไม่เป็นการสร้างภาระให้กับประชาชนภาคเกษตรกร ซึ่งหากมีการจัดเก็บค่าใช้น้ำเกิดขึ้น จะก่อให้เกิดปัญหากับภาคการเกษตร เนื่องจากปัจจุบัน เกษตรกร จะไม่สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ว่า ผลผลิตทางการเกษตรจะมีราคาลดต่ำลงมากน้อยเพียงใด ประกอบกับเกษตรกรจะยังไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรน้ำอย่างทั่วถึง จึงทำให้มีการใช้น้ำในปริมาณเท่าที่มีอยู่ในช่วงฤดูแล้ง และมีการขุดเจาะบ่อน้ำบาดาลที่มีความลึกจากพื้นผิวดินขนาด ความลึก ๒๖๐ เมตร เพื่อทำการเกษตร ทั้งนี้ ในพื้นที่ตำบลช่องสาริกา จะไม่มีแหล่งน้ำสาธารณะที่สามารถผันน้ำมาใช้ในการทำการเกษตรได้อย่างพอเพียง นอกจากนี้ โครงการพัฒนาแหล่งน้ำต่าง ๆ ของกรมชลประทานที่ค้างการดำเนินการอยู่ จะมีแนวทางในการแก้ไขปัญหาอย่างไร ซึ่งหากกรมชลประทานเข้ามาดำเนินการแก้ไขปัญหาระบบชลประทานในพื้นที่ จะทำให้สามารถแก้ไขปัญหาลักษณะน้ำแล้งได้

นายสุรศักดิ์ กองขมื่น รองนายกเทศมนตรีตำบลลิ้ง ได้กล่าวว่า ในพื้นที่ตำบลลิ้งจะมีการใช้น้ำประปาจากแหล่งน้ำใต้ดิน ทั้งหมด เพื่อการอุปโภคบริโภค ซึ่งในอนาคต หากน้ำประปาจากแหล่งน้ำใต้ดินหมดไป เห็นควรให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเร่งดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วย ทั้งนี้

ตนมีความเห็นว่าจะทำอย่างไรที่จะสามารถนำทรัพยากรน้ำจากเขื่อนป่าสักชลสิทธิ์มาใช้เพื่อการอุปโภคบริโภคและเก็บรักษาน้ำไว้ในลักษณะโครงการแก้มลิงเพื่อให้ประชาชนในพื้นที่ได้มีน้ำใช้ตลอดปี

พลเอก อภินิษฐ์ หมิ่นสวัสดี ประธานคณะกรรมการวิสามัญ ได้กล่าวว่า จากการเดินทางมาศึกษาดูงานและรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่จังหวัดลพบุรีและลุ่มน้ำป่าสักนั้น คณะกรรมการวิสามัญมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการรับฟังข้อมูล ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากประชาชนในพื้นที่เกี่ยวกับการใช้และการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ เพื่อนำไปเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. .... ต่อไป

*****